

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 41/2008/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

83/2008 (IX. 10.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ győri lakos 2008. április 21-én előterjesztett, **panaszát** a 2008. június 25-én, majd 2008. szeptember 10-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – jelen esetben a Győri Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem kerül sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, ezért a Testület a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2008. április 21-én a Győri Rendőrkapitányságon aznap történt elfogása, előállításra és az annak során alkalmazott kényszerítő eszközök tárgyában terjesztett elő panaszt.

I.

A panaszos a Győri Rendőrkapitányság előtt tett panaszában előadta, hogy 2008. április 21-én közterületen tartózkodott. Egy padon ült barátai társaságában,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

amikor a rendőrök odaléptek hozzá, állítása szerint nem kértek tőle semmit, hanem egyből lenyomták a földre, hasra fektették és kezét erőszakkal hátrafeszítve hátrabilincseltek. A kikerkező rendőrségi buszba tették és elmondása szerint a beszállítás során szidalmazták, a hátára ugrottak, illetve fejbe rúgták. Ezt követően a panaszos elmondása szerint kórházba vitték, ahol sérüléseiről látletet készült. Sérelmezi továbbá, hogy a nála lévő kést elvették, illetve a beszállítás közben 3 300 forintja eltűnt.

Panasza arra irányult, hogy – álláspontja szerint – szó nélkül megbilincseltek, megrúgták, elvették a kését és a pénzét, illetve durván szidalmazták az intézkedő rendőrök.

Figyelemmel arra, hogy a panasz a Győri Rendőrkapitányságról került áttételre a Testülethez, az eljáró rendőri szerv megküldte az intézkedésről készült rendőri jelentéseket, a kényszerítő eszközök alkalmazásáról szóló jelentést, a panaszos nyilatkozatát az intézkedés során keletkezett sérüléseiről, a felvett látletet, továbbá a panaszossal szembeni feljelentéseket. A Győri Rendőrkapitányság a Testület eljárására tekintettel a panaszügy kivizsgálását felfüggesztette.

A rendőri jelentésből megállapítható, hogy a panaszossal szemben végrehajtott intézkedést nem sokkal megelőzően egy közelben található itallerakat eladója tett bejelentést, mivel egy általa látásból ismert személy az üzletben megfenyegette, hogy elvágja a torkát. A bejelentő előadása szerint ez a személy meglehetősen ittas állapotban több alkalommal visszatért az üzletbe és mivel ott nem szolgálták ki, ezért fenyegetőzött, trágár szavakkal próbálta az üzlet eladóját jobb belátásra bírni. Később ismét visszatérve az üzletbe, a pult mögé belépve a bejelentőt fizikailag is inzultálta (megragadta a nyakát), majd közölte vele, hogy záraskor megvárja és a torkát a késével elvágja. Ezt követően az üzlet eladója bejelentést tett a rendőrségen.

A rendőrség kikerkeve a helyszínre, személyleírást kért a bejelentőtől és a személy keresésére indultak. A keresésbe további rendőri egységek is bekapcsolódtak. Később a rendőrök a bejelentőt gépkocsijukba ültetve folytatták a keresést. Ennek során a közelben a bejelentő felismerte az őt korábban inzultáló személyt, aki a rendőri jelentés és az iratok tanúsága szerint azonos a panaszossal.

A jelentés szerint 18:20 körüli időpontban az intézkedő rendőrök panaszosnál, aki az utcán éppen alkoholt fogyasztott, igazoltatást kezdeményeztek. A panaszos trágár szavakkal illetve az intézkedő rendőröket, az intézkedés során nem volt hajlandó együttműködni. A személyazonosság igazolására vonatkozó felszólítást az intézkedő rendőr több alkalommal megismételte, majd „A törvény nevében!” felszólítással közölte, hogy kényszerítő eszközt fog alkalmazni. A padról a

panaszost felállították, aki ellenállást tanúsított, majd falhoz nyomták, kezét hátrafeszítették és megbilincseltek, ruházatából 75 forint készpénz és egy 7.5 cm pengé hosszúságú kés került elő. A szállítás a rendőrségi mikrobusz középső ülésorán történt, ahonnan több alkalommal próbált kiszállni, így mindvégig testi kényszer alkalmazásával kellett az ülésbe szorítani, egy alkalommal a megfélemezése közben az ülésorok közé, a padlóra esett. A jelentés szerint az intézkedés során végig agresszív magatartást tanúsított, kiabált, a rendőröket szidalmazta.

A személyazonosság megállapítása céljából a panaszzost előállították, adatait az országos nyilvántartó alapján állapították meg, amit panaszos többszöri felszólításra volt csak hajlandó közölni.

Az adatok megállapítását követően 20:00 óra körüli időpontban a baleseti ambulanciára szállították, mivel az előállítás során több sérülése is keletkezett. A bilincs levételére csak az orvosi vizsgálat időtartama alatt került sor, mivel a jelentés szerint az egészségügyi intézményben is olyan magatartást tanúsított, ami a kényszerítő eszköz alkalmazását a jelen lévő civil személyek érdekében is indokolta. Az orvosi látélet szerint a panaszos homlokán hámsérülés és zúzódásnyom, csípőtájékán zúzódásnyom, bal térdén hámsérülés, csuklótájcon bilincs okozta szorítás-nyom volt látható. Orra, lapockája nyomásra érzékeny volt. Törés nem volt látható; az intézkedés során könnyű sérüléseket szenvedett, melyek további orvosi ellátást nem igényeltek.

Figyelemmel arra, hogy a rendőri intézkedéssel szemben panaszt kívánt tenni, ezért a rendőrségre visszaszállították, ahol a panasz felvétele megtörtént.

A szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 142. §-a (1) bekezdés b) pontja szerint minősülő rendzavarás, a 142/A. §-a szerinti garázdaság, a 151. §-a szerinti veszélyes fenyegetés, továbbá az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet 12. §-ába (szeszital-fogyasztás tilalmának megszegése), 27. §-ába (személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelezettségek megszegése), 40/A. §-ába (jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség) ütköző szabálysértések miatt az eljáró hatóság a feljelentéseket a panaszossal szemben megtette. A panaszos a szabálysértés elkövetését vitatta, személyi körülményeiről, jövedelmi és vagyoni viszonyairól nyilatkozni nem kívánt, a nyilatkozat aláírását megtagadta. Az Sztv. 20. §-ának (1) bekezdése alapján a nála talált kést a rendőrség elkobozta. Ezt követően, a panasz felvétele és a feljelentések megtétele után szabadon bocsátották.

A panaszügyet a Testület 2008. június 25-i ülésén megvitatta és egyhangúlag úgy döntött, hogy az ügy kivizsgálásába igazságügyi orvos-szakértőt von be annak

tisztázására, hogy a panaszos előállításával összefüggésben keletkezett sérülései indokolhatóak-e az alkalmazott testi kényszerrel, illetve azok keletkezettek-e ezzel összefüggésben. A Testület felkeresésére az Igazságügyi Szakértő és Kutató Intézetek Budapesti Orvosszakértői Intézete az ügyet megvizsgálta és véleményét a Testületnek megküldte. A szakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy a panaszos sérülései közül valamennyi „kis erejű, tompa erőbehatásra keletkezhetett”. A szakvélemény szerint a sérülések „létrejöhetnek a rendőri jelentésben leírt, a panaszos előállításával összefüggésben alkalmazott testi kényszer – lefogás, bilincselés, megfékezés – következtében”. A sérülések tehát keletkezettek az előállítással összefüggésben.

II.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A panaszügyben a rendőrség intézkedésére egy, a közrendet, közbiztonságot veszélyeztető cselekmény bejelentése alapján került sor, tehát az eljáró rendőröknek az intézkedési kötelezettsége és határozott fellépése a Testület álláspontja szerint ez esetben nem vitatható.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. A fenti panaszügyben – figyelemmel arra, hogy a bejelentő a vele szemben elkövetett szabálysértések (garázdaság, veszélyes fenyegetés) miatt a rendőrség segítségét és intézkedését kérte, egyúttal a személy keresése során a feltételezett elkövetőt felismerte – az igazoltatás kezdeményezése a panaszossal szemben a fenti jogszabályhely alapján indokolt és okszerű volt.

Ugyanezen § (2) bekezdése alapján az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A (4) bekezdés pedig előírja, hogy a személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható. Az Rtv. 33. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja; illetve f) pontja szerint, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja. A konkrét

panaszügyben az is megállapítható volt, hogy a rendőri jelentés szerint személyazonosító okmány nem volt a panaszosnál, személyazonossága igazolására nem volt hajlandó, így személyazonosságát már csak az országos nyilvántartás alapján, előállítását követően lehetett megállapítani. Erre figyelemmel a Testület álláspontja szerint a panaszos előállítása jogszerűen és indokolt módon történt.

Az Rtv. 29. §-ának (6) bekezdése lehetővé teszi, hogy a rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi. A 31. § (1) bekezdése pedig külön is kiemeli, hogy akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja. A panaszolt ügyben a ruházat átvizsgálása során a panaszos személyazonosító igazolványa nem került elő, így személyazonosságát a helyszínen nem lehetett megállapítani, ugyanakkor előkerült egy, az eljárásban később elkobzott 7.5cm pengehosszúságú kés. A Testület álláspontja szerint a feltételezett szabálysértések miatt a ruházat átvizsgálására is indokoltan és jogszerűen került sor, az indokoltságot a kés feltalálása utólag egyértelműen igazolta.

Az Rtv. 47–48. §-ai szabályozzák a testi kényszer és a bilincs használatát. A rendőr az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 59. §-a értelmében a testi kényszer alkalmazására akkor kerülhet sor, ha az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. Az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat értelmében bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, illetve akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg. A panaszolt ügyben megállapítható volt, hogy a panaszos – a fentiekben a Testület álláspontja szerint már indokoltnak és jogszerűnek minősített előállításnak önszántából nem volt hajlandó eleget tenni, az intézkedő rendőrökkel nem működött együtt, fizikailag ellenszegült, az erőszakos, garázda magatartást – főként verbálisan – tovább folytatta.

A Szolgálati Szabályzat 58. §-ának (2) bekezdése megállapítja, hogy a kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek kell tekinteni azt a célzatos, fizikai erő kifejtéssel járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza. Így különösen, ha valaki élet, testi épség elleni fenyegetéssel vagy fizikai

erőszakkal akadályozza, hogy a rendőr valahová belépjen, valahol tartózkodjon, valahonnan távozzon, valakit személyes szabadságában korlátozzon, illetőleg valakivel szemben intézkedést foganatosítson.

Az Rtv. vonatkozó rendelkezései szerint a Testületnek nem tartozik a hatáskörébe az, hogy a jelen ügyben feltételezett szabálysértések elkövetését, azok tartalmát vizsgálja, illetve ebben állást foglaljon. A feljelentés alapján indult konkrét szabálysértési ügyek kivizsgálása a nyomozó hatóság feladata, illetőleg megalapozottságukról az Sztv. rendelkezései szerint több, a panaszos terhére rótt szabálysértés esetében is a bíróság jogosult dönteni. A Testületnek jelen esetben azt kell mérlegelnie, hogy az adott helyzetben és körülmények között az intézkedő rendőrök jogszerűen jártak-e el a panaszossal szemben, indokolt és arányos volt-e az intézkedésük, különös tekintettel – a panaszos alapvető jogait leginkább korlátozó – kényszerítő eszközök alkalmazására. A Testület álláspontja szerint itt azt kellett figyelembe venni és értékelni, hogy az intézkedések egy konkrét személy (bejelentő-sértett) bejelentése és felismerése alapján indultak meg a panaszossal szemben, aki mindezek alapján egy erőszakos, garázda cselekmény feltételezett elkövetője volt.

A panaszolt esetben a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az eset előzményeit figyelembe véve: így különösen a panaszosnak a bejelentő által sérelmezett fenyegető és erőszakos magatartása, a panaszos ellenszegülése a rendőri intézkedésnek, a panaszos fizikai ellenállása, továbbá az a tény, hogy a panaszos ellenszegülését az egymást követő intézkedések során folyamatosan le kellett küzdeni – azt igazolják, hogy vele szemben a kényszerítő eszközök alkalmazása indokolt és jogszerű volt.

III.

Az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése kiemeli, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával (arányos eljárás). Ugyanakkor az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a Rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A konkrét panasz kapcsán – a Testület álláspontja szerint – a kifogásolt rendőri intézkedések érintették a panaszos személyes szabadsághoz, testi épséghez, emberi méltóságához, valamint tulajdonhoz fűződő jogát.

1) A személyes szabadsághoz fűződő jog érintettsége kapcsán a Testület azt állapította meg, hogy annak korlátozására indokolt módon, a jogszabályoknak megfelelően és az arányosság kereteit sem túllépve került sor.

– Az előállítással összefüggésben egyértelmű, hogy a panaszos személyazonosságát a helyszínen megállapítani nem lehetett, illetve azt a későbbiekben, már a rendőrségen is csak adatainak többszöri felszólításra történt közlését követően az országos nyilvántartásból lehetett igazolni. Ezen túlmenően a panaszossal, mint több szabálysértés feltételezett elkövetőjével szemben történt az intézkedés, így vele szemben a további szabálysértési eljárás lefolytatása is indokoltá tette az előállítást és személyes szabadság korlátozását, mely a szükségesnél tovább nem tartott.

– A panaszos személyes szabadságával összefüggésben kellett értékelni a bilincs alkalmazását. Ezzel kapcsolatban a Testület az állapította meg, hogy a panaszossal szemben, mint erőszakos, garázda jellegű cselekmény feltételezett elkövetőjével szemben került sor az intézkedésre. A vele szemben történt intézkedés során pedig mindvégig hasonló módon, az intézkedésnek fizikailag ellenszegülve, agresszív módon viselkedett. Illetőleg a ruházat átvizsgálása során a panaszosnál testi sértés okozására alkalmas szűrő-vágó eszközt találtak. Jóllehet az a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szóló 175/2003. (X.28.) Korm. rendelet szerint nem minősül különösen veszélyes eszköznek, mivel a 8 cm-es pengehosszúságot nem éri el, azonban a bejelentő felé elhangzott állítólagos fenyegetés kapcsán, miszerint elvágja annak torkát, a rendőrség fellépését előbbi tény nyomatékosan indokolta. Így mind a panaszos ellenállásának leküzdésére, mind pedig az eset összes körülményeire tekintettel a bilincs alkalmazása indokoltnak tekinthető.

2) A panaszos testi épséghez és emberi méltósághoz való jogának érintettsége kapcsán a Testület azt állapította meg, hogy a sérüléseit okozó testi kényszer alkalmazására ugyancsak a rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség, a fizikai ellenállás megtörése érdekében volt szükség. Ennek kapcsán azonban vizsgálni kell az alkalmazott kényszerítő eszköz arányosságát is. Jelen esetben a testi kényszer alkalmazása során a panaszosnak vitathatatlanul több testi sérülése keletkezett: homlokán, csípőjén, térdén hámsérülések, zúzódások keletkeztek.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése kiemeli, hogy a kényszerítő eszköz nem okozhat aránytalan sérelmet, illetve (4) bekezdése szerint a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni.

A Testület ebben a kérdésben, kiindulópontként – egyetértve az állampolgári jogok országgyűlési biztosának több, hasonló ügyben hozott állásfoglalásával és kialakított ajánlásával – úgy foglalt állást, hogy A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 54. §-ának (1) bekezdésében

biztosított emberi méltósághoz való jog azokat a személyeket is nyilvánvalóan megilleti, akik maguk nem járnak el jogszerűen. Egy magánszemély jogszerűtlen viselkedése tehát semmiképpen nem tekinthető olyan eseménynek, mely az államhatalmat gyakorló személyeket, így a rendőri intézkedésben részt vevőket felmentené a körültekintő, célszerű és arányos eljárás jogszabályi és alkotmányos kötelezettsége alól.

A Testület erre figyelemmel döntött úgy, hogy a fellépés arányosságának tisztázására, illetőleg annak kizárására, hogy a sérülésekből lehet-e szándékos bántalmazásra következtetni – igazságügyi orvos-szakértő bevonását kezdeményezi. A szakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy panaszos sérülései közül valamennyi „kis erejű, tompa erőbehatásra keletkezhetett”. A szakvélemény szerint a sérülések „létrejöttek a rendőri jelentésben leírt, a panaszos előállításával összefüggésben alkalmazott testi kényszer – lefogás, bilincselés, megfékezés – következtében”. A szakvélemény alapján mindebből a Testület arra következtetett, hogy mind a panaszos magatartását, mind a vele szemben intézkedő rendőrök által alkalmazott kényszerítő eszközöket, továbbá az elszenvedett sérüléseket együttesen értékelve az állapítható meg, hogy a panaszos sérülései nem bántalmazásra utalnak, hanem azok a kényszerítő eszközök alkalmazása során elszenvedett, a panaszos magatartásának köszönhetően azokkal indokolható sérülések. Ezek a sérülések az elfogása, előállítása, illetőleg az intézkedések alatti megfékezése, ellenszegülésének leküzdése során keletkeztek.

A Testület állásfoglalása szerint a panaszolt ügyben a rendőri intézkedések érintették a panaszos testi épséghez és emberi méltósághoz fűződő jogát, ugyanakkor a Testület álláspontja szerint a jogkorlátozás nem tekinthető jogsértőnek az alábbiak szerint. A jelen ügyben megállapítható volt, hogy a panaszossal szemben az intézkedések egy konkrét személy (bejelentő-sértett) bejelentése és felismerése alapján indultak meg, aki mindezek alapján egy erőszakos, garázda cselekmény feltételezett elkövetője volt. A rendőri jelentésekből az is egyértelmű, hogy a panaszos az intézkedésnek ellenszegült, a garázda magatartást folytatta, a többszöri rendőri felszólításnak nem tett eleget, holott az Rtv. nem csak az intézkedő rendőrök, hanem a rendőri intézkedés alá vont személyek számára is megállapít kötelezettségeket. Az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése értelmében a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. Ennek következtében egy esetleges határozottabb rendőri fellépés mindenképpen indokolható ezekkel a körülményekkel.

A Testület azt is megállapította, hogy az alkalmazott rendőri intézkedések (kényszerítő eszközök) alkalmazása az eljárás teljes folyamatában, de egyúttal

minden egyes szakaszában is okszerű és jogszerű volt, azokat a panaszos magatartása az intézkedések teljes tartamában indokolta. Egyúttal attól sem lehetett eltekinteni, hogy a panaszos ellenállásával, engedetlenségével és agresszív viselkedésével maga is közrehatott abban, hogy vele szemben sorozatos, egyúttal alapvető jogainak egyre nagyobb mértékű korlátozását megvalósító intézkedésekre került sor, továbbá nyomatékos körülményként értékelte a Testület azt a tényt, hogy vele szemben az intézkedésre az alapos okot a terhére rótt több súlyos szabálysértés feltételezett elkövetése indokolta.

A fentiek miatt a Testület arra a következtetésre jutott, hogy bár a testi kényszer alkalmazása érintette a panaszos alapvető jogát (a panaszos testi épséghez és emberi méltósághoz fűződő jogát), a jogsérelem – hangsúlyozottan a tárgybeli esetben, annak összes körülménye alapján – nem állapítható meg, mivel a jogkorlátozás jogszerűen történt, egyúttal a szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy bántalmazásra, szándékos sérülés okozására a rendőrök részéről nem került sor.

3) A panaszos tulajdonhoz való jogának sérelme kapcsán a Testület azt állapította meg, hogy a panaszban hivatkozott 3.300 forint összeg eltűnése kapcsán a panasz és a rendőri jelentések tartalma egymásnak ellentmond. A rendőri jelentés szerint ugyanis a panaszosnál végrehajtott ruházat-átvizsgálás során a jegyzőkönyv szerint 2 zsebkendő, 75 forint készpénz, valamint egy kinyitható (7.5cm pengehosszúságú) kés került elő. Ezzel szemben a panaszos azt állítja, hogy papírpénzben 1 db 2000 forintos, 1 db 1000 forintos és 1 db 200 forintos címlet, továbbá apró volt nála, ami az elfogás és az előállítás során eltűnt. A Testület ebben a kérdésben nem tudott egyértelműen állást foglalni mivel a rendelkezésére álló tények és adatok nem tették lehetővé, hogy az ellentmondás tisztázása megtörténjen, ugyanakkor a Testület felhívja a panaszos figyelmét arra, hogy amennyiben a fenti állítását fenntartja, úgy ez ügyben lehetősége van feljelentést tenni.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a nála talált kést nem kapta vissza. Ezzel összefüggésben a Testület megállapította, hogy figyelemmel a panaszos terhére bejelentett szabálysértések gyanújára (veszélyes fenyegetés, garázdaság) a nála talált kést a rendőrség a jelentések tanúsága szerint elkobozta. Az Sztv. 20. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a szabálysértés elkövetéséhez eszközül használtak, ha az eljárás alá vont személy tulajdona vagy egyébként is, ha birtoklása a közbiztonságot veszélyezteti. Jelen esetben a fenti jogszabályhely alapján a rendőrség – figyelemmel a panaszossal összefüggésbe hozható konkrét bejelentésre – azt okszerűen és jogszerűen kobozta el, különös tekintettel arra is, hogy a törvény a fenti intézkedés alkalmazását kötelező jelleggel írja elő, tehát a rendőrség a fenti döntését nem mérlegelés, hanem a jogszabály kötelező rendelkezése alapján hozta meg.

Erre figyelemmel a Testület azt állapította meg, hogy a panaszossal szemben az alapjog-korlátozás (tulajdonhoz való jogát illetően) indokolt és jogszerű volt.

A Testület a rendelkező részben foglaltak szerint, az Rtv. 93. §-ának (2) pontja alapján a panaszt az intézkedést fogantató szerv vezetőjéhez átteszi.

Budapest, 2008. szeptember 10.

Dr. Kaltenbach Jenő sk.
elnök

Dr. Juhász Imre sk.
elnökhelyettes

Dr. Féja András sk.
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf sk.
testületi tag

Független Rendészeti Pánasztestület